

men i en bevæget Stemmning, bør være til Ginder for, at man, naar man kan redde, hvad man anser for et stort Gode, ikke bør redde det uden at lade sig afholde derfra ved ensidigt at holde paa et Ord, som man engang er kommen til at udtale. Jeg for mit Vedkommende kunde ikke stille mig anderledes, end jeg gjorde, og jeg vilde have bebrejdet mig mit Forhold, om jeg dengang havde sagt til mig selv: Du kan redde den almindelige Valgret til Landstthinget for 27 Kladers Vedkommende, men du skal alligevel ikke gjøre det, fordi du engang i Folkethinget er kommen til at sige, at du aldrig vilde kunne stemme saaledes. Nei, der taalder jeg gjerne alle de Bebrejdelser, De ville paalægge mig, thi jeg tror, at de fleste samvittighedsfulde Mænd vilde have handlet ganske som jeg. — Jeg har her ikke villet bruge Udtrykket „Menneskerettigheder“, men da dette Udtryk er blevet brugt, og da man fra den modsatte Side har taget temmelig stærkt fat paa det, skal jeg dog minde om, at i den Motivering, hvormed Martsministeriet foretoges Hans Majestæt Kongen Udkast til Grundlovsfagen, udvistes det, at man med Hensyn til Formue og Stilling havde overveiet, om man burde tillægge disse Momenter nogen Vægt eller ikke, og der sluttes med, at Ministeriet har fundet det rigtigst under alle Forhold alene at bygge paa den personlige Kvalifikation; der har man altsaa dog erkjendt Personen, Mennesket som Noget, man skulde tage Hensyn til. Jeg erindre ogsaa, at Lehmann engang saa smukt har sagt, — det var under Behandlingen af en Lov heri Thinget — at den udydelige Menneskesjæl havde for ham langt mere Værd end nogle Tusinde Tønder Korn eller nogle Hundrede Tønder Smør. Menneskesjælen har han saaledes sat høiere end Hensynet til, om Landet kunde producere nogle Tusinde Tønder Korn eller nogle Hundrede Tønder Smør mere om Aaret. Man maa derfor virkelig ikke saaledes ligesom lade haant om, at der tales om Menneskerettigheder og Menneskeværd, thi det har sin Berettigelse. — Med Hensyn til vor Adresse har man især anset stærkt over, at den ikke taler om Landstthinget; men der kan jeg holde mig til, hvad jeg i forrige Samling sagde som Dedsfører for Adressen. Den Gang sagde jeg, at Landstthinget ikke i den Forstand vedkom Folkethinget, vi udtalte os i Adressen for Hans Majestæt Kongen om Ministeriet, men havde ikke den fjerneste Anledning eller maaske ikke engang konstitutionel Berettigelse til i en Adresse til Hans Majestæt Kongen at udtale os om Landstthingets Stilling; derfor, og ikke af nogen anden Grund, undlode vi det. — Det ærede Medlem for Odense (Octavius Hansen) vil jeg virkelig ikke opholde mig ved, thi det forekommer mig, at der intet Punkt er, hvor man kan holde ham fast; et Dieblis er han enig med os, og i næste Dieblis kommer der et „Men“, hvor han er uenig med os. Jeg kan forstaa, at man siger rent ud, hvad

man vil, men naar man slapper en Mand paa den ene Kind, og i selv samme Dieblis slaar ham saa haardt, som man kan, paa den anden, saa forstaar jeg ikke, om han er Ven eller Fjende. Der er altsaa ikke Noget at holde fast ved, og jeg skal derfor lade hans Udtalelser ligge. Man har kaldt det, der her foreslaas, et uhørt Skridt. Ja, jeg veed nu ikke, hvad man forstaar ved „uhørt“. Her til Lands er det ikke uhørt, at man har udtalt sig stærkt for, at man skulde og vilde gjøre dette Skridt, og jeg kunde, naar det skulde gjælde, nævne Sneve af Steder i Rigsdagstribenden, hvoraf det fremgaar, at man ogsaa her i Rigsdagen gjentagne Gange har tilraadet dette Skridt, har truet med det, har bebudet det, har forsvaret det, om det skulde blive gjort. Det er altsaa slet ikke uhørt. Naar det ved alle disse Leiligheder ikke er kommet til Stykket, saa tror jeg, at det er, fordi Anledningen til at true med det eller til at erklære, at man skulde gjøre det, er falbet bort, inden det kom saa vidt; deri ligger det. Forslagsstillerne her gjorde jo ogsaa et lille Forsøg paa at gjøre Stillingen saaledes, at Ministeriet kunde opløse Thinget, inden det kom til Finantslovens Forkastelse, og havde Ministeriet nu benyttet Stillingen, og vi om nogle Aar vare komne til en lignende Situation og talte om at gjøre dette Skridt, saa kunde man da ogsaa tale om, at det var et uhørt Skridt; men man glemmer da, at naar Anledningen falder bort, er der ingen Grund til at gjøre Skridtet. De Mænd, der have omtalt dette Skridt som Noget, der burde gjøres til en vis Tid, og som Noget, som det var i sin Orden at gjøre, stiller sig lige saa høit som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, saa at, fordi han mener, at det er et „uhørt“ Skridt, siger jeg dog, at det ingenlunde er uhørt. Der er ogsaa talt om Landstthingets og Folkethingets Ligeberettigelse. Jeg vil slet ikke tale om dette Ord Ligeberettigelse, thi det synes at være et Ord, som man fra en vis Side stadigt holder frem, uden at man egentlig ser Meningen deraf. Sagen er den, at Folkethinget behandler først Finantsloven, og nu har netop den Mand, som mere end nogen Anden tog sig af og forsvarede Grundloven af 1866, og som har udgivet et Forsvarsskrift for, at denne Lov burde vedtages, ligesom sagt, at man kunde indrette Forsætningen som man vilde, saa blev dog altid Landstthingets Indflydelse paa de finantsielle Love mindre end Folkethingets (En Stemme: Ja!); altsaa det er slet ikke Andet end, hvad vi paastaa. Den samme Mand har ogsaa tidligere paa flere Steder, som jeg nylig har aftrykt, erklæret, at Folkethinget var Lyngdepunktet i vort politiske Liv og altid vilde have Indflydelse udover Landstthinget, saa at det heller slet ikke er noget saa Nyt, som de Herrer fra den anden Side nu søge at gjøre det til. Det ærede Medlem for